

|

61998J0034

Domstolens dom den 15 februari 2000. - Europeiska kommissionen mot Franska republiken. - Social trygghet - Finansiering - Tillämplig lagstiftning. - Mål C-34/98.

Rättsfallssamling 2000 s. I-00995

Sammanfattning

Parter

Domskäl

Beslut om rättegångskostnader

Domslut

Nyckelord

Social trygghet för migrerande arbetstagare - Likabehandling - En medlemsstat tar ut en "social skuldtäckningsavgift" av personer som är bosatta i den staten men arbetar i en annan medlemsstat - Otillåtet

(EG-fördraget, artiklarna 48 och 52 (nu artiklarna 39 EG och 43 EG i ändrad lydelse); rådets förordning nr 1408/71, artikel 13)

Sammanfattning

\$\$En medlemsstat åsidosätter sina skyldigheter enligt artikel 13 i förordning nr 1408/71 och artiklarna 48 och 52 i fördraget (nu artiklarna 39 EG och 43 EG i ändrad lydelse) om den, i syfte att minska underskottet i det allmänna systemet för social trygghet, tar ut en "social skuldtäckningsavgift" på förvärvsinkomster, och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster, för arbetstagare som är bosatta i den medlemsstaten men arbetar i en annan medlemsstat och som, i enlighet med nämnda förordning, inte omfattas av bosättningsstatens lagstiftning om social trygghet.

Eftersom en sådan avgift specifikt och direkt används för att finansiera denna stats system för social trygghet, omfattas den av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71 och utgör en avgift som omfattas av det förbud mot dubbelt avgiftsuttag som föreskrivs i artikel 13 i förordningen och i de ovannämnda bestämmelser i fördraget som denna artikel syftar till att genomföra.

Varken de konkreta former som valts för användningen av de uttagna beloppen, omständigheten

att betalning av avgiften inte ger rätt till någon direkt motprestation i form av en viss förmån, omständigheten att det endast är ett begränsat antal arbetstagare som berörs eller att avgiftssatsen är mycket låg kan föranleda någon annan bedömning. (se punkterna 36, 38, 39, 48, 49 och 51 samt domslutet)

Parter

I mål C-34/98,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren P. Hillenkamp och H. Michard, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Frankrike, företrädd av K. Rispal-Bellanger, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, och C. Chavance, conseiller des affaires étrangères, samma avdelning, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om fastställelse av att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 48 och 52 i EG-fördraget (nu artiklarna 39 EG och 43 EG i ändrad lydelse) och artikel 13 i förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1), genom att ta ut en avgift för att täcka de sociala skulderna (CRDS) på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för arbetstagare som är bosatta i Frankrike men som arbetar i en annan medlemsstat och som, i enlighet med nämnda förordning, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena J.C. Moitinho de Almeida (referent), D.A.O. Edward, L. Sevón och R. Schintgen samt domarna C. Gulmann, J.-P. Puissechet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm och M. Wathelet,

generaladvokat: A. La Pergola,

justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid förhandlingen den 4 maj 1999,

och efter att den 7 september 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

Domskäl

1 Europeiska gemenskapernas kommission har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 12 februari 1998, med stöd av artikel 169 i EG-fördraget (nu artikel 226 EG) väckt talan om fastställelse av att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 48 och 52 i EG-fördraget (nu artiklarna 39 EG och 43 EG i ändrad lydelse) och artikel 13 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1, nedan kallad förordning nr 1408/71), genom att ta ut en avgift för att täcka de sociala skulderna (contribution pour le remboursement de la dette sociale, nedan kallad CRDS) på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för arbetstagare som är bosatta i Frankrike men som arbetar i en annan medlemsstat och som, i enlighet med nämnda förordning, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet.

Gemenskapslagstiftningen

2 Artikel 4.1 och 4.2 i förordning nr 1408/71 har följande lydelse:

"1. Denna förordning gäller all lagstiftning om följande grenar av social trygghet:

- a) Förmåner vid sjukdom och moderskap.*
- b) Förmåner vid invaliditet, även sådana som är avsedda att bevara eller förbättra förvärvsförmågan.*
- c) Förmåner vid ålderdom.*
- d) Förmåner till efterlevande.*
- e) Förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar.*
- f) Dödsfallsersättningar.*
- g) Förmåner vid arbetslöshet.*
- h) Familjeförmåner.*

2. Denna förordning gäller alla allmänna och särskilda system för social trygghet, oavsett om de bygger på avgiftsplikt eller inte, och system där en arbetsgivare eller en redare har ansvar för förmåner som nämns i punkt 1."

3 I artikel 1 j i förordning nr 1408/71 definieras "lagstiftning" som "i förhållande till varje medlemsstat, nuvarande eller kommande lagar och andra författningar om de grenar av och system för social trygghet som täcks av artikel 4.1 och 4.2 samt alla andra beslut om åtgärder för att genomföra sådana grenar och system, eller de särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som omfattas av artikel 4.2a".

4 I artikel 13 i samma förordning föreskrivs följande:

"1. Om något annat inte följer av artikel 14c skall personer för vilka denna förordning gäller omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat. Denna lagstiftning skall bestämmas enligt bestämmelserna i denna avdelning.

2. Om något annat inte följer av artikel 14-17 gäller följande:

a) Den som är anställd för arbete inom en medlemsstats territorium skall omfattas av denna medlemsstats lagstiftning, även om han är bosatt inom en annan medlemsstats territorium eller om det företag eller den person som han är anställd hos har sitt säte eller är bosatt inom en annan medlemsstats territorium.

b) Den som är egenföretagare inom [en] medlemsstats territorium skall omfattas av [denna] stats lagstiftning även om han är bosatt inom en annan medlemsstats territorium.

...".

Den nationella lagstiftningen

5 Systemet med en avgift för att täcka de sociala skulderna infördes genom artikel 14-I i förordning nr 96-50 av den 24 januari 1996 om täckande av de sociala skulderna (JORF av den 25 januari 1996, s. 1226, nedan kallad den nationella förordningen).

6 CRDS skall erläggas av alla fysiska personer som i inkomstskattehänseende anses vara bosatta i Frankrike, och tas ut bland annat på förvärvsinkomster eller ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster.

7 Enligt artikel 4 B i den allmänna skattelagen (code général des impôts) anses som personer som har sitt skattemässiga hemvist i Frankrike de som har sitt hem eller sin huvudsakliga uppehållsort i sagda stat, de som är yrkesverksamma i Frankrike, oavsett om de är anställda eller inte, försåvitt de inte kan visa att denna verksamhet inte utgör en bisyssla, samt de som har tyngdpunkten för sin ekonomiska verksamhet i Frankrike.

8 Underlaget för CRDS, vars sats är 0,5 procent, utgörs i fråga om förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster bland annat av lön, ålders- och invaliditetspensioner, arbetslöshetsunderstöd, yrkesinkomster och familjebidrag som följer av lag.

9 Enligt artikel 15-III punkt 1 i den nationella förordningen omfattas, försåvitt inte annat stadgas i internationella dubbelbeskattningsavtal, sådana förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster som härrör från en annan medlemsstat och som i Frankrike påförs inkomstskatt även av CRDS. Sådana inkomster skall deklarerars till den behöriga skattemyndigheten som fastställer och driver in den motsvarande avgiften.

10 Intäkterna från CRDS går, enligt artikel 6-I i den nationella förordningen, till kassan för amortering av den sociala skulden (Caisse d'amortissement de la dette sociale, nedan kallad Cades), som har inrättats genom samma förordning och övervakas av ekonomi- och finansministern samt av socialministern. Denna kassa har som främsta uppgift att ansvara för betalningen av den skuld på 137 miljarder FRF som den centrala byrån för myndigheterna för social trygghet (Agence centrale des organismes de sécurité sociale, nedan kallad ACOSS) är skyldig det statliga kreditinstitutet Caisse des dépôts et consignations (nedan kallat CDC) och som överfördes till Cades från och med den 1 januari 1996. Detta motsvarar CDC:s finansiering av de kumulerade underskotten för åren 1994 och 1995 i verksamheten inom det allmänna systemet för

social trygghet samt det beräknade underskottet för budgetåret 1996. Cades har även behövt verkställa en utbetalning av tre miljarder FRF till den nationella sjuk- och moderskapskassan för egenföretagare som inte arbetar inom jordbruket enbart för år 1996.

11 Dessutom skall Cades i enlighet med artikel 4-III i den nationella förordningen årligen mellan åren 1996 och 2008 inbetala 12,5 miljarder FRF till statsbudgeten. Det framgår av den rapport som Frankrikes president tillställdes angående den nationella förordningen att dessa utbetalningar kompenserar ett motsvarande belopp som solidaritetsfonden för äldre (Fonds de solidarité vieillesse) tidigare ansvarade för i syfte att avsluta en skuld som ACOSS tidigare hade.

12 De medel som gör det möjligt för Cades att fullgöra sin uppgift härrör från intäkterna från CRDS, vilken tas ut inte bara på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster, utan även på andra inkomstslag såsom förmögenhetsinkomster, inkomster från försäljning av vissa ädla metaller, samt från andra intäkter, exempelvis från förvaltning och försäljning av socialförsäkringsmyndigheternas fastighetsbestånd och utgivning av obligationer.

Det administrativa förfarandet

13 Kommissionen uppmanade i en formell underrättelse av den 6 december 1996 den franska regeringen att inkomma med ett yttrande i frågan huruvida det är förenligt med gemenskapsrätten att ta ut CRDS på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för anställda som är bosatta i Frankrike men som arbetar i en annan medlemsstat och som, i enlighet med förordning nr 1408/71, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet.

14 Enligt kommissionen innebär det aktuella uttaget ett åsidosättande av regeln om den tillämpliga lagstiftningens odelbarhet, eftersom CRDS påförs inkomster som redan belastas av samtliga befintliga sociala avgifter i anställningsstaten, som enligt artikel 13 i förordning nr 1408/71 är den enda stat som är behörig i fråga om social trygghet. Enligt kommissionen utgör uttaget av CRDS dessutom diskriminering som är oförenlig med de i artiklarna 48 och 52 i fördraget garanterade friheterna.

15 De franska myndigheterna svarade i skrivelse av den 3 mars 1997 att det i kommissionens ställningstagande inte tas hänsyn till CRDS kännetecken och syfte. I synnerhet gäller att de som är skyldiga att betala CRDS inte får någon motprestation avseende social trygghet. Enligt de franska myndigheterna följer av domstolens rättspraxis att CRDS skall betecknas som en skatt.

16 Kommissionen höll i sitt motiverade yttrande av den 23 juli 1997 fast vid sin argumentation genom att precisera bland annat att det förfarande som den hade inlett endast avsåg förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för arbetstagare som arbetar i en annan medlemsstat. Kommissionen uppmanade följaktligen Republiken Frankrike att rätta sig efter det motiverade yttrandet inom två månader från dess delgivning.

17 I en skrivelse av den 21 oktober 1997 upprepade de franska myndigheterna sin ståndpunkt att CRDS har karaktären av en skatt och således inte omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71 och att den inte strider mot principen om fri rörlighet för arbetstagare, eftersom den även tas ut av gränsarbetare.

18 Eftersom de franska myndigheterna inte hade rättat sig efter det motiverade yttrandet inom den utsatta fristen, beslutade kommissionen att väcka denna talan.

Talan

19 Förevarande talan avser endast uttaget av CRDS på sådana förvärvsinkomster, och på

ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster, som arbetstagare eller egenföretagare som är bosatta i Frankrike och som i skattehänseende omfattas av den medlemsstatens lagstiftning erhåller med anledning av yrkesverksamhet som de utövar i en annan medlemsstat och som därigenom omfattas av systemet för social trygghet i anställningsstaten i enlighet med förordning nr 1408/71.

20 Enligt kommissionen utgör nämnda uttag ett dubbelt uttag av sociala avgifter som strider mot såväl mot artikel 13 i förordning nr 1408/71 som mot artiklarna 48 och 52 i fördraget.

Huruvida artikel 13 i förordning nr 1408/71 har åsidosatts

21 Enligt kommissionen utgör CRDS, som är avsedd att i Frankrike bidra till finansieringen av samtliga grenar i det allmänna systemet för social trygghet och således omfattar de olika grenar av social trygghet som anges i artikel 4 i förordning nr 1408/71, en avgift för social trygghet som faller under förordningens tillämpningsområde.

22 Kommissionen anser att de tre omständigheterna att CRDS delvis är avsedd att täcka den skuld som uppkommit i systemet för social trygghet till följd av förmåner som har utbetalats under föregående år, att indrivningen av CRDS i fråga om de arbetstagare som berörs av förevarande talan sker som uttag av inkomstskatt och inte direkt av de myndigheter som har i uppdrag att driva in avgifter till det allmänna systemet för social trygghet samt slutligen att de indrivna beloppen först inbetalas till Cades inte gör att uttaget av avgiften i fråga faller utanför tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71.

23 Följaktligen anser kommissionen att Republiken Frankrike åsidosätter regeln om den tillämpliga lagstiftningens odelbarhet, vilken fastslås i artikel 13 i förordning nr 1408/71, genom att ta ut CRDS på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster som anställda eller egenföretagare som är bosatta i Frankrike men är yrkesverksamma i en annan medlemsstat, i den mån som samma inkomster redan belastas av samtliga befintliga sociala avgifter i anställningsstaten, vars lagstiftning är den enda tillämpliga i kraft av sagda artikel 13.

24 Den franska regeringen har gjort gällande att rätten till socialt skydd ingår bland medborgarnas grundläggande rättigheter. Detta skydd skall samtidigt täcka hela befolkningen och vara på en hög nivå, samtidigt som kostnaderna för skyddet skall fördelas rättvist bland medborgarna.

25 Den franska regeringen anser att sistnämnda målsättning inte skall uppnås genom en finansiering som grundar sig på sociala avgifter som uteslutande avser förvärvsinkomster, utan att samtliga avgiftsskyldiga skall omfattas. CRDS utgör, i likhet med den allmänna sociala avgiften (CSG) som har givit upphov till en annan i dag avkunnad dom i mål C-169/98, kommissionen mot Frankrike, en åtgärd som har vidtagits inom ramen för en ökad skattefinansiering av den sociala tryggheten.

26 Med hänsyn till CRDS:s kännetecken och syfte borde den enligt den franska regeringen kvalificeras som en skatt och därigenom falla utanför tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71 och fortsätta att omfattas av medlemsstaternas egna behörighet i fråga om budget- och socialpolitik.

27 Till stöd för sin ståndpunkt har den franska regeringen särskilt påpekat att det enda kriteriet för uttag av CRDS är att den berörde skall ha sitt skatterättsliga hemvist i Frankrike, oavsett yrkesmässig status och oavsett vilket system för social trygghet vederbörande tillhör. Personer som skall erlägga CRDS erhåller heller ingen social trygghetsförmån i gengäld, varigenom det inte föreligger något samband mellan betalning av CRDS å ena sidan och identifierbara förmåner som i Frankrike bosatta personer kan ha uppburit tidigare eller komma att begära i framtiden å andra

sidan. Vad beträffar Cades, till vilken de belopp som indrivits i form av CRDS erläggs, utgör den ett finansiellt organ och inte ett organ för social trygghet. Dess uppgift är att återbetala ett offentligt organs skuld, närmare bestämt ACOSS, som inte har något inflytande på förvaltningen av förmåner eller indrivning av avgifter och inte heller finansierar någon social förmån.

28 Den franska regeringen har preciserat att förordning nr 1408/71 inte innehåller någon definition av begreppet "sociala avgifter" och tillåter medlemsstaterna att välja olika sätt att organisera och finansiera sina system för social trygghet.

29 Om det huvudsakligen skattefinansierade danska systemet för finansiering av den sociala tryggheten är förenligt med gemenskapsrätten, såsom kommissionen har hävdad, måste så vara fallet även i fråga om CRDS. Denna utgör en åtgärd för indirekt skattefinansiering av statsbudgeten, eftersom den tillfaller Cades som i sin tur bidrar till statsbudgeten. Det hade förvisso varit möjligt att garantera finansieringen av denna genom ett årligt budgetanslag, finansierat bland annat genom en höjning av inkomstskatten eller mervärdesskatten, vilka gränsarbetare som är bosatta i Frankrike bland annat skall erlägga. Republiken Frankrike har emellertid inte valt ett sådant system, vilket skulle ge skattebetalarna mindre "insyn" och således till stor del äventyra uppnåendet av den avsedda målsättningen.

30 Slutligen har den franska regeringen gjort gällande att CRDS inte har som syfte att utgöra kompensation för att gränsarbetare inte har anslutit sig till det franska systemet för social trygghet och därför inte inbetalar några avgifter till detta med tillämpning av förordning nr 1408/71. CRDS utgör nämligen 0,5 procent av lönen, medan uttagen som avser sociala avgifter sammanlagt uppgår till 42 procent av de skattskyldigas lön.

31 Domstolen påpekar i detta avseende att omständigheten att en arbetstagare för samma inkomst påförs sociala avgifter som följer av tillämpningen av flera nationella lagstiftningar, samtidigt som han endast kan vara försäkrad enligt en av dessa lagstiftningar, enligt dess rättspraxis innebär att arbetstagaren utsätts för ett dubbelt uttag av avgifter som strider mot bestämmelserna i artikel 13 i förordning nr 1408/71 (se bland annat dom av den 5 maj 1977 i mål 102/76, Perenboom, REG 1977, s. 815, punkt 13, och av den 29 juni 1994 i mål C-60/93, Aldewereld, REG 1994, s. I-2991, punkt 26).

32 Det är ostridigt att de personer som berörs av förevarande talan om fördragsbrott, nämligen gemenskapsmedborgare som är bosatta i Frankrike men arbetar i en annan medlemsstat och som i enlighet med bestämmelserna i artikel 13 i förordning nr 1408/71, för sina inkomster från yrkesverksamhet i anställningsstaten måste betala - för såvitt Republiken Frankrike i förekommande fall inte har ingått ett dubbelbeskattningsavtal - såväl sociala avgifter som följer av tillämpningen av sociallagstiftningen i anställningsstaten som sociala avgifter, i detta fall CSG, som följer av tillämpningen av lagstiftningen i bosättningsstaten.

33 Domstolen delar inte den franska regeringens åsikt att CRDS i själva verket skall kvalificeras som en skatt och därigenom inte omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71 och således inte heller av förbudet mot kumulering av tillämpliga lagstiftningar.

34 Omständigheten att en avgift skall kvalificeras som skatt enligt viss nationell lagstiftning innebär inte att samma avgift, med hänsyn till förordning nr 1408/71, inte skulle kunna anses omfattas av tillämpningsområdet för förordningen och således av regeln om att tillämpliga lagstiftningar inte får kumuleras.

35 Såsom domstolen har slagit fast i bland annat sin dom av den 18 maj 1995 i mål C-327/92, Rheinhold & Mahla (REG 1995, s. I-1223, punkt 15) fastställs i artikel 4 i förordning nr 1408/71 tillämpningsområdet för bestämmelserna i förordningen i ordalag av vilka det framgår att systemen

för social trygghet i sin helhet är underkastade tillämpningen av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna. I punkt 23 i samma dom klargjorde domstolen att den avgörande faktorn för tillämpningen av förordning nr 1408/71 är det samband som skall finnas mellan bestämmelsen i fråga och de lagar som reglerar de grenar av social trygghet som uppräknas i artikel 4 i förordningen, vilket samband skall vara direkt och tillräckligt relevant.

36 Såsom kommissionen med rätta har hävdats finns det ett sådant direkt och tillräckligt relevant samband mellan CRDS och det franska allmänna systemet för social trygghet för att den skall kunna anses vara en avgift som omfattas av förbudet mot dubbelt avgiftsuttag.

37 Som generaladvokaten med rätta har påpekat i punkterna 25 och 27 i sitt förslag till avgörande, skiljer sig CRDS från sådana pålagor som är avsedda att tillgodose de offentliga myndigheternas allmänna utgifter på så sätt att dess intäkter specifikt och direkt används för att täcka underskott i det allmänna systemet för social trygghet i Frankrike och ingår som en del av en allmän reform av det sociala skyddet i sagda stat, i syfte att garantera att systemet i framtiden kommer att vara i ekonomisk balans, varvid det inte är ifrågasatt att dess grenar ingår bland dem som nämns i artikel 4.1 i förordning nr 1408/71.

38 Detta samband kan inte rubbas av möjligheten att välja de konkreta formerna för användningen av beloppen i fråga i syfte att finansiera det franska systemet för social trygghet. I annat fall skulle förbudet mot kumulering av tillämpliga lagstiftningar därigenom förlora all ändamålsenlig verkan. Följaktligen är varken omständigheten att intäkterna från CRDS erläggs till Cades och inte direkt till socialförsäkringsmyndigheterna eller omständigheten att CRDS, i fråga om de arbetstagare som avses av förevarande talan, drivs in som uttag av inkomstskatt och inte direkt av de myndigheter som har i uppdrag att driva in avgifter till det allmänna systemet för social trygghet, av sådan art att det går att ifrågasätta det avgörande konstaterandet att CRDS specifikt och direkt avsätts för finansieringen av det franska systemet för social trygghet och följaktligen omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71.

39 Detta konstaterande rubbas varken av omständigheten att erläggandet av CRDS inte ger rätt till någon direkt motprestation i form av en viss förmån eller av omständigheten att avgiften till en del är avsedd att täcka en skuld som har förorsakats systemet för social trygghet av finansieringen av förmåner som utbetalats under föregående år.

40 Med avseende på tillämpningen av artikel 13 i förordning nr 1408/71 är, för det första, det avgörande kriteriet att en avgift specifikt avsätts för finansiering av en medlemsstats system för social trygghet. Huruvida det förekommer en motprestation i form av förmåner eller inte saknar således betydelse i detta avseende.

41 Att godta argumentet att avgiften faller utanför tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71, på grund av att den syftar till att finansiera underskott för föregående år skulle för det andra innebära att medlemsstaterna tilläts kringgå förbudet mot dubbelt avgiftsuttag helt enkelt genom att ändra tiden för finansieringen av underskotten i deras system för social trygghet. Förbudets verkan riskerar under dessa omständigheter att helt omintetgöras.

42 Av det ovan anförda följer att kommissionens invändning är välgrundad.

Huruvida artiklarna 48 och 52 i fördraget har åsidosatts

43 Enligt kommissionen befinner sig skattskyldiga som är bosatta i Frankrike och som omfattas av det franska systemet för social trygghet i en annorlunda situation än de skattskyldiga som är bosatta i den medlemsstaten men har utövat sin rätt till fri rörlighet och fri etablering enligt artiklarna 48 och 52 i fördraget, vilka är skyldiga att bidra till finansieringen av systemet för social

trygghet i en annan medlemsstat med tillämpning av förordning nr 1408/71. Genom att inte beakta denna skillnad anser kommissionen att Republiken Frankrike har åsidosatt den likabehandlingsprincip som fastslås i de bestämmelserna.

44 Enligt den franska regeringen befinner sig däremot de arbetstagare som erhåller förvärvsinkomster eller ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster i en annan medlemsstat med avseende på CRDS i en situation som kan jämföras med situationen för arbetstagare som uppbär sådana inkomster i Frankrike, varigenom ingen diskriminering av de förstnämnda är för handen. För det första tas CRDS ut enligt en sats och ett beräkningsunderlag som är identiska för alla som är bosatta i Frankrike, oavsett medborgarskap, och som är skattskyldiga för inkomster från utlandet. Enligt den franska regeringen utgör således CRDS en integrerad del av ett skattesystem som är fullständigt konsekvent gentemot personer som är bosatta i Frankrike och beskattas i den staten. För det andra omfattas CRDS av bilaterala dubbelbeskattningsavtal som Republiken Frankrike har ingått och ger rätt till nedsättning av eller befrielse från den skatt som tas ut på inkomster från utlandet, i syfte att undanröja dubbelbeskattnings. Slutligen insisterar den franska regeringen på att avgiften i fråga är föga betungande.

45 Det skall i det avseendet påpekas att även om CRDS tas ut på exakt samma sätt från samtliga personer som är bosatta i Frankrike, skall de som arbetar i en annan medlemsstat, vilka enligt artikel 13 i förordning nr 1408/71 bidrar till att finansiera denna stats system för social trygghet, dessutom finansiera - om än bara delvis - värdstatens system för social trygghet, medan andra bofasta personer uteslutande har att betala avgifter till sistnämnda stats system.

46 Den regel om den tillämpliga lagstiftningens odelbarhet som enligt artikel 13 i förordning nr 1408/71 är tillämplig i fråga om social trygghet avser just att undanröja särbehandling som skulle följa av partiell eller fullständig kumulering av tillämpliga lagstiftningar.

47 Det framgår nämligen av tionde övervägandet i förordning nr 1408/71 att principen om den tillämpliga lagstiftningens odelbarhet avser att "på bästa sätt säkerställa lika behandling av alla arbetande som är verksamma på en medlemsstats territorium".

48 Av det ovanstående framgår, som generaladvokaten har påpekat i punkt 35 i sitt förslag till avgörande, att kommissionen då den formulerat denna invändning endast gjort gällande att samma fördragsbrott som påpekats i fråga om artikel 13 i förordning nr 1408/71 även skulle vara för handen med avseende på artiklarna 48 och 52 i fördraget. Eftersom systemet med CRDS ger upphov till särbehandling som strider mot förstnämnda artikel, utgör det i samma utsträckning ett åsidosättande av de bestämmelser i fördraget som artikel 13 syftar till att genomföra. Den särbehandling som således har fastställts föreliggande utgör nämligen ett hinder för den fria rörligheten för arbetstagare som med beaktande av artikel 13 i förordning nr 1408/71 inte kan tillåtas.

49 Vad beträffar den franska regeringens argument att CRDS under alla omständigheter endast påförs ett begränsat antal av de arbetstagare som berörs av förevarande talan till följd av de dubbelbeskattningsavtal som Republiken Frankrike har ingått, och att avgiftssatsen är mycket låg, är det tillräckligt att påpeka att artiklarna i fördraget om den fria rörligheten för varor, personer, tjänster och kapital enligt domstolens rättspraxis utgör grundläggande bestämmelser för gemenskapen och att varje hinder, även av begränsad omfattning, för dessa friheter är förbjudet (se dom av den 13 december 1989 i mål C-49/89, Corsica Ferries France, REG 1989, s. 4441, punkt 8).

50 Följaktligen är även kommissionens andra invändning välgrundad.

51 Av vad anförts följer att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 13 i förordning (EEG) nr 1408/71 och artiklarna 48 och 52 i fördraget, genom att ta ut en avgift för att täcka de sociala skulderna (CRDS) på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för arbetstagare som är bosatta i Frankrike men som arbetar i en annan medlemsstat och som, i enlighet med nämnda förordning, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet.

Beslut om rättegångskostnader

Rättegångskostnader

52 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att svaranden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Frankrike har tappat målet, skall denna stat ersätta rättegångskostnaderna.

Domslut

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

1) Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 13 i förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 och artiklarna 48 och 52 i EG-fördraget (nu artiklarna 39 EG och 43 EG i ändrad lydelse), genom att ta ut en avgift för att täcka de sociala skulderna (CRDS) på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för arbetstagare som är bosatta i Frankrike men som arbetar i en annan medlemsstat och som, i enlighet med nämnda förordning, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet.

2) Republiken Frankrike skall ersätta rättegångskostnaderna.